

s

ygn. akt I C 157/23 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2023 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z/s w K.

przeciwko (...)

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) z/s w K. kwotę 17. 111,07zł (siedemnaście tysięcy sto jedenaście złotych 07/100 z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2019r. do dnia zapłaty;

zastrzega pozwanemu (...) prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego zasądzonego od niego świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości spadku nabytego po A. H.;

oddala powództwo w pozostałej części;

zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) z/s w kwotę 3.771 zł (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I C 157/23 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w K. wnosił o zasądzenie od pozwanej (...) kwoty 19.908,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia następującego po dniu wskazanym w wezwaniu do zapłaty jako termin uregulowania zobowiązania, tj. od dnia 27 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13 maja 2013 r. Przedmiotowa wierzytelność stanowi sumę kapitału udzielonej przez (...) pożyczki, odsetek karnych naliczonych od niespłaconych rat kapitałowych oraz po dniu wymagalności roszczenia od całości niespłaconego kapitału pożyczki. Zgodnie z treścią ww. umowy zawartej pomiędzy zbywcą wierzytelności a A. H. pożyczka została udzielona na kwotę 20.000,00 zł. Zgodnie z umową przedmiotowa pożyczka miała być zwrócona

w miesięcznych ratach. W dniu 09 maja 2016 r. pożyczkobiorczyni zmarła, nie regulując należności wynikających z zawartej z pożyczkodawcą przedmiotowej umowy. W wyniku przeprowadzonego postępowania spadkowego wydane zostało w dniu 18 lutego 2020 r. przez Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowienie, sygn. akt I Ns 542/17, na mocy którego spadek po pożyczkobiorczyni nabyła pozwana (...). Jako spadkobierczyni pożyczkobiorczyni pozwana stała się dłużniczką powoda w zakresie niezapłaconej przez spadkodawczynię pożyczki. W dniu 02 maja 2019 r. powód skierował do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wnioski o zawezwanie (...) jako spadkobierczyni po zmarłej pożyczkobiorczyni do próby ugodowej, obejmującej wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem, tym samym przerwał skutecznie bieg terminu przedawnienia roszczenia. Na rozprawie w dniu 26 czerwca 2019 r. do zawarcia ugody jednak nie doszło (I Co 1006/19). Powód wezwał także pozwaną do zapłaty całej należności z tytułu niezapłaconej pożyczki. Strony prowadziły rozmowy dotyczące zadłużenia, jednakże nie doszły do porozumienia w sprawie spłaty.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 22 grudnia 2022 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu, sygn. akt I Nc 1625/22 upr.

Pozwany (...) w terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 grudnia 2022 r., zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że powód w dacie wysłania do niej przedsądowego wezwania do zapłaty miał już wiedze co do porządku dziedziczenia po zmarłej klientce i nabycia spadku przez pozwaną z dobrodziejstwem inwentarza, skutkującym ograniczeniem jej odpowiedzialności zgodnie z art. 1031 § 2 k.c. Pomimo takiej świadomości nie podjął żadnych działań zmierzających do ustalenia stanu spadku, a przez to możliwości uzyskania efektywnego zaspokojenia swojej wierzytelności. Nie wystąpił o zabezpieczenie spadku posiadając pełną wiedzę, że do dnia wystąpienia z powództwem spis inwentarza nie został przeprowadzony. Pomimo posiadania wiedzy o nabyciu przez pozwaną spadku z dobrodziejstwem inwentarza powód sformułował żądanie pozwu jako żądanie nieograniczone, zmierzające do zaspokojenia z całego majątku pozwanej, nie uwzględniając ustawowego ograniczenia odpowiedzialności pozwanej. Ze znanych powodowi akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie pod sygn. akt Kmn 193/21, dotyczącego spisu inwentarza po zmarłej A. H. wynika, że zmarła miała wielu wierzycieli, w tym powoda i pozwanego. Pozwany nie ma swobody w zaspokajaniu wierzycieli i nie mógłby zaspokoić wyłącznie jednego z nich (w szczególności powoda), gdyż naraziłaby się na konieczność zapłaty kwot przewyższających stan czynny spadku, zaś czynność spłaty jednego wierzyciela mogłaby zostać uznana za bezskuteczną wobec innego wierzyciela. Ponadto wierzytelność podatkowa pozwanego korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia, nie wiadomo zaś czy, a jeśli tak to które pozostałe wierzytelności wobec zmarłej również mogłyby być wierzytelnościami uprzywilejowanymi. Z tych przyczyn nie sposób zasadnie twierdzić, aby powód musiał wystąpić z powództwem w celu uzyskania zaspokojenia wierzytelności z uwagi na postawę pozwanego i posiadaną wiedzę. Pozwanemu nie można czynić skutecznego zarzutu, iż z własnej inicjatywy nie zaspokoił powoda i co za tym idzie swoim postępowaniem uzasadnił wystąpienie z roszczeniem na drogę postępowania sądowego. Można by uznać, iż pozwany co najwyżej dał podstawę do żądania zapłaty należności z tytułu kredytu z ograniczeniem jej odpowiedzialności do stanu czynnego spadku. Z pewnością nie dał natomiast podstawy do wytoczenia powództwa w kształcie ujętym w pozwie. Tym samym nie sposób uznać, że w niniejszym postępowaniu pozwany jest stroną przegrywającą, a co za tym idzie istnieją przesłanki do zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu, o które wnosił. Również w związku z powyższym w okolicznościach tej sprawy zachodzi przewidziana w art. 101 k.p.c. podstawa do przyznania zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanemu. Niezależnie od powyższego z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu nakaz zapłaty z dnia 22 grudnia 2022 r. utracił moc w całości zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c. Sprawa została zarejestrowana pod nową sygnaturą akt I C 157/23 upr.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 maja 2013 r. (...) z siedzibą w G. zawarła z A. H. umowę pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...). Umowa została zawarta na okres od 13 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2023 r. Całkowita kwota kredytu (pożyczki) wynosiła 20.000,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty została ustalona na 42.192,22 zł. Pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo pobierania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia.

/dowód: umowa pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) – k. 46 – 48/

P. A. H. zmarła w dniu 09 maja 2016 r.

Na dzień zgonu pożyczkobiorczyni zadłużenie z tytułu kapitału pożyczki wyniosło 17.111,07 zł.

/dowód: odpis skrócony aktu zgonu – k. 49, raport spłaty na dzień 2022-11-09 – k. 77 – 79/

W dniu 29 września 2017 r. (...) z siedzibą w G. zawarła z powodem (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

Jedną z wierzytelności objętych przelewem była wierzytelność przysługująca od A. H., wynikająca z umowy nr (...) zawartej w dniu 13 maja 2013 r.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami – k. 18 - 23/

Powód w dniu 02 maja 2019 r. (data nadania pisma w urzędzie pocztowym) wystąpił do Sądu Rejonowego w Kwidzynie z wnioskiem o zawiązanie (...) do próby ugodowej w sprawie o zapłatę należności w kwocie 18.039,02 zł wynikającej z tytułu umowy pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...), zawartej przez A. H. zmarłą w dniu 09 maja 2016 r., która to wierzytelność na dzień 02 maja 2019 r. wynosiła 18.039,02 zł. Wniosek ten został zarejestrowany pod sygnaturą akt I Co 1006/19.

Sąd wyznaczył posiedzenie na dzień 26 czerwca 2019 r., na którym nie stawił się nikt, w związku z czym nie doszło do zawarcia ugody.

/dowód: wniosek o zawiązanie do próby ugodowej – k. 62, 64, protokół z dnia 26 czerwca 2019 r. – k. 68, akta sprawy I Co 1006/19 (wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z załącznikami – k. 3 – 23, protokół z dnia 26 czerwca 2019 r. – k. 28)/

Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowieniem z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt I Ns 542/17 stwierdził, że spadek po A. H. na podstawie ustawy nabyło (...) z dobrodziejstwem inwentarza. Przedmiotowe postanowienie uprawomocniło się w dniu 26 lutego 2020 r.

/dowód: odpis postanowienia z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt I Ns 542/17 – k. 76, akta sprawy I Ns 542/17 (postanowienie z dnia 18 lutego 2020 r. – k. 267, zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności – k. 269)/

Powód pismem z dnia 16 sierpnia 2021 r. wezwał pozwaną (...) jako spadkobierczynię po zmarłej A. H. do natychmiastowej zapłaty – w terminie 7 dni licząc od daty otrzymania wezwania kwoty 18.347,02 zł tytułem zwrotu należnego świadczenia wynikającego z pożyczki z dnia 13 maja 2013 r. nr (...). Powód wyjaśnił, że na kwotę objętą wezwaniem składają się: kapitał pożyczki – 17.111,07 zł, odsetki od pożyczki – 735,69 zł, odsetki za opóźnienie, naliczane według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższej jednak niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) – 12,61 zł, koszty windykacyjne – 133,65 zł oraz poniesione w toku prowadzonych działań windykacyjnych koszty ustalenia następców prawnych spadkodawcy oraz niezbędnych danych adresowych – 354,00 zł. Ponadto powód poinformował, że w wypadku nieuregulowania zobowiązania w ciągu 7 dni od daty doręczenia wezwania lub nieprzedstawienia protokołu spisu inwentarza lub też kopii wniosku o jego sporządzenie wraz z oświadczeniem o uznaniu żądania sprawa zostanie skierowana do drogi postępowania sądowego.

Przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu w dniu 19 sierpnia 2021 r.

Pozwany pismem z dnia 14 września 2021 r. poinformowała powoda o skierowaniu do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wniosku o sporządzenie spisu inwentarza po A. H., zobowiązując się do przesłania pełnomocnikowi powoda protokołu ze spisu niezwłocznie po jego uzyskaniu.

/dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 52, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 53, korespondencja powoda i pozwanej – k. 54 – 57/

Sąd zważył, co następuje:

Wyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Ponadto Sąd posiłkował się dokumentami zawartymi w aktach spraw I Ns 542/17 i I Co 1006/19 toczącymi się przed Sądem Rejonowym w Kwidzynie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Pozwany nie kwestionował bowiem zarówno istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) zawartej między A. H. a (...) z siedzibą w G., jak i wysokości tej wierzytelności. Poza sporem pozostawała również legitymacja czynna i bierna stron, ponieważ pozwany nie zaprzeczał, że powód skutecznie nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelność dochodzoną pozwem oraz tego, że z tytułu nabycia spadku po zmarłej pożyczkobiorczyni wstąpił w ogół jej praw i obowiązków.

Istota sporu sprowadzała się przede wszystkim do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego z uwagi na fakt, że nabyła spadek po A. H. z dobrodziejstwem inwentarza. Drugą sporną kwestią było ewentualne przedawnienie roszczenia dochodzonego pozwem.

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie wprawdzie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, jednakże jego wysokość musiała zostać zweryfikowana w oparciu o obowiązujące przepisy dotyczące ochrony praw spadkobierców. Pozwany słusznie podniósł, że jego odpowiedzialność za uregulowanie zobowiązań spadkodawczyni nie jest nieograniczona.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący pożyczkę zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Natomiast zgodnie z art. 922 k.c. prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jego spadkobierców, niezależnie od źródła, z którego dany stosunek obligacyjny wypływa. Zatem spadkobiercy co do zasady wchodzi w sytuację prawną spadkodawcy i ponoszą odpowiedzialność za uregulowanie wobec wierzycieli spadkowych należności wynikających z zawartych przez spadkodawcę umów, w tym pożyczek czy też kredytów. Stosownie do treści przepisów art. 1030 k.c. i art. 1031 § 2 k.c. od chwili przyjęcia spadku spadkobiercy ponoszą odpowiedzialność za długi spadkowe z całego swego majątku, przy czym w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobiercy ponoszą odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku.

Przyjęcie spadku z dobrodziejstwem inwentarza to instytucja mająca działać na korzyść spadkobierców, z której skorzystanie pozwala im na przyjęcie spadku nawet w sytuacjach, kiedy nie są pewni co do stanu zadłużenia spadku oraz wówczas, gdy zbyt skomplikowana jest kalkulacja, czy aktywa spadku przewyższają jego pasywa.

W niniejszej sprawie pozwana nabyła spadek po zmarłej pożyczkobiorczyni A. H. właśnie z dobrodziejstwem inwentarza. Odpowiedzialność pozwanej rozpoczęła się od chwili otwarcia spadku (tj. zgonu), czyli od dnia 09 maja 2016 r.

Zdaniem Sądu, w świetle przepisu art. 922 § 1 k.c. uznać należy, że na spadkobiercę przechodzą zarówno prawa, jak i obowiązki majątkowe spadkodawcy, w tym obowiązek zwrotu pożyczki. Nie oznacza to jednak, że spadkobierca staje

się stroną umowy zawartej przez spadkodawcę (w tym wypadku stroną umowy pożyczki – kredytu konsumenckiego). Z powyższego wynika, że spadkobierca (w niniejszej sprawie pozwana) obowiązana jest jedynie do zwrotu pożyczki wg stanu na dzień otwarcia spadku. Zdaniem Sądu, powód nie mógł skutecznie domagać się od pozwanego odsetek umownych (określonych w umowie) za okres po dniu otwarciu spadku, a jedynie odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z art. 455 k.c. „Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania”. Zdaniem Sądu, do pozwanego jako spadkobiercy winien mieć zastosowanie właśnie ten przepis. Oznacza to, że dopiero od skutecznie doręczonego wezwania do zapłaty zobowiązany był spełnić niezwłocznie świadczenie. Dopiero wezwanie pozwanego do spełnienia świadczenia nakładało na nią obowiązek jego spełnienia. Sąd przyjął, że wezwaniem takim było doręczenie wniosku w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej, które nastąpiło w dniu 20 maja 2019 r. (vide zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 27 akt sprawy I Co 1006/19). Z uwagi jednak na fakt, że powód we wniosku tym nie domagał się niezwłocznego spełnienia świadczenia, lecz zawarcia w tym przedmiocie ugody sądowej. W związku z powyższym uznać należało, że pozwany pozostawał w zwłoce względem powoda od dnia przeprowadzenia posiedzenia pojednawczego w sprawie I Co 1006/19, tj. 26 czerwca 2019 r.

Niezasadny był natomiast podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Zgodnie z art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy, z której powód wywodzi swoje roszczenie, tj. 13 maja 2013 r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W związku z powyższym roszczenie dochodzone pozwem jako związane z działalnością gospodarczą wierzyciela pierwotnego i powoda przedawniłoby się po trzech latach od dnia terminu postawienia roszczenia w stan wymagalności w związku ze śmiercią pożyczkobiorczyni, tj. 09 maja 2019 r.

Treść art. 118 k.c. została jednakże zmieniona przez ustawę z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Zgodnie z brzmieniem obowiązującym od 09 lipca 2018 r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zgodnie z art. 5 ust.1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw nowe brzmienie art. 118 k.c. stosuje się do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie omawianej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych.

Roszczenie powoda nie było jeszcze przedawnione na dzień 09 lipca 2018 r., zatem zostało objęte nowelizacją art. 118 Kodeksu cywilnego, w związku z czym koniec terminu przedawnienia został przesunięty na dzień 31 grudnia 2019 r.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zgodnie zaś z art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Jak wynika z załączników do pozwu oraz faktów znanych sądowi z urzędu, powód (...) z siedzibą w K. w dniu 02 maja 2019 r. wniósł do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wniosek o zawezwanie (...) do próby ugodowej w sprawie o zapłatę należności w kwocie 18.039,02 zł wynikającej z tytułu umowy pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...), zawartej przez A. H. zmarłą w dniu 09 maja 2016 r., która to wierzytelność na dzień 02 maja 2019 r. wynosiła 18.039,02 zł.

Na posiedzeniu pojednawczym wyznaczonym na dzień 26 czerwca 2019 r. ugoda nie doszła do skutku.

Bieg przedawnienia został zatem przerwany w dniu 02 maja 2019 r. i rozpoczął się na nowo z dniem 27 czerwca 2019 r.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 09 listopada 2022 r. (data nadania pisma w placówce pocztowej), zatem przed upływem nowego terminu przedawnienia, który zakończyłby bieg w dniu 31 grudnia 2022 r. Zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest zatem bezzasadny.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 1031 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.111,07 zł (stanowiącą kapitał pożyczki wymagalny na dzień otwarcia spadku po A. H.) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2019 r. (dnia następującego po dniu posiedzenia pojednawczego w sprawie I Co 1006/19) do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie 1.

W punkcie 2. wyroku zgodnie z art. 319 k.p.c. zastrzeżono pozwanemu prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości spadku nabytego po A. H. (do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo w spisie inwentarza stanu czynnego spadku).

Podkreślić należy, że powyższe rozstrzygnięcie stanowi wystarczające zabezpieczenie praw pozwanego jako dłużnika. Na obecnym etapie Sąd rozpatrujący niniejszą sprawę nie badał natomiast, w jakim stopniu zasądzona kwota zostanie faktycznie wyegzekwowana, ponieważ pozostawało to poza jego kognicją. Zbędne było ustalanie dokładnego stanu masy spadkowej po zmarłej pożyczkobiorczyni, w związku z czym Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. pominął wniosek dowodowy pozwanego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z akt postępowania prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w sprawie Kmn 193/21 dotyczącego spisu inwentarza po A. H..

W zakresie roszczenia głównego i odsetek powództwo ponad kwoty określone w wyroku zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie 3.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania.

Na koszty poniesione przez powoda składały się kwoty: opłata od pozwu – 1.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. – Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zapytania do Sądu o postępowanie spadkowe – 17 zł, koszty postępowania o zawiązanie do próby ugodowej – 317 zł (300 zł opłaty od wniosku i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa), koszt uzyskania odpisu prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku – 20 zł, koszt zapytania do Sądu o wykaz inwentarza – 17 zł, tj. łącznie kwota 4.988 zł. Powód wygrał sprawę w 86 % i w takiej części pozwany winien zwrócić poniesione przez niego koszty procesu, tj. 4.289,68 zł (4.988 zł x 86 %).

Na koszty poniesione przez pozwanego składało się natomiast: wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. – tekst ujednolicony Dz. U. z 2018 r., poz. 265) Pozwana wygrała sprawę w 14 % i w takiej części należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu, tj. 504 zł (14 % x 3.600 zł).

Po uwzględnieniu obowiązku wzajemnego zwrotu kosztów należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.785,68 (4.289,68 zł – 504 zł) tytułem zwrotu części kosztów procesu, jednakże Sąd popełnił błąd rachunkowy i zasądził na rzecz powoda błędnie kwotę 3.771 zł, o czym orzekł w punkcie 4. Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

sędzia Danuta Kozikowska